

[Ellefsen]

de ligger i et fortsat snævert positivt samarbejde inden for rigsfællesskabet.

Lawaetz (FP):

Jeg beklager, at min stemme er forsvundet. Til gengæld har mit parti fået en masse stemmer på det sidste, og det er vel nok så vigtigt i denne situation. Man kan så spørge: hvorfor? Det er vel, fordi hele den politiske situation stadig føles lidt usikker, så bliver man nødt til at holde sig til et parti, der hele tiden siger det samme. Et flertal i socialdemokratiet, kan man vel sige, er gået stærkt til højre, med det resultat at man er gået i samarbejde med venstre. Selv om man langtfra har været enige i socialdemokratiet, var det partipolitiske formål for socialdemokratiet naturligvis at få delt ansvaret for den yderst vanskelige situation, landet er i, og landspolitisk ifølge statsministerens åbningstale at lægge en fast økonomisk politisk linje.

Kan vi andre i erhvervslivet, i befolkningen og i oppositionen så føle tryk ved den konstellation? Jeg vil gerne sige: ja, gid vi kunne. På forsiden af B.T. den 2. oktober står:

»Thomas Niensens pris for fred er, at Anker Jørgensen må forsvinde.«

Det er mig helt uforståeligt, at der endnu ikke har været en overskrift i et blad, der siger: »Thomas Nielsen må forsvinde«. Hvor længe vil man finde sig i, at denne diktator vil regere landet? Thomas Nielsen og hans gammeldags, evige krævementalitet bærer en enormt stor del af ansvaret for vor økonomiske situation, og netop hvor stabilitet, arbejdsro og tillid til erhvervslivet er det vigtigste, da tordner Thomas Nielsen i LO-bladet den 29. september videre med sit ØD-krav til de kommende overenskomstforhandlinger. Han ser helt bort fra, at vores arbejdsminister har nedsat et LM-udvalg, som ikke er kommet med en betænkning endnu, og at masser af hans egne er ganske uinteresserede og yderligere kan se, at det netop nu er helt malplaceret at gøre ØD til et principkrav. Yderligere forlanger hr. Thomas Nielsen i Børsen i går venstre fjernet fra regeringen. Det var i høj grad ønskeligt midt i denne debat helt nøjagtigt og gerne én gang for alle at få at vide, om det er statsministeren og regeringen, der bestemmer, eller det er den

evigt højtaltende LO-formand, der skal regere landet.

Hr. Kjeld Olesen har sagt i dag, at naturligvis er det LOs ret at fremføre deres krav, og at vi ikke politisk skal blande os. Det er rigtigt, men med lønkrav på op til 20-30 pct. er kravene så urealistiske, så helt ude af takt med situationen, at det desværre kan blive meget nødvendigt at blande sig. Det vil da vise sig, om den nye regering har mod, enighed og styrke til at styre en omkostningsdæmpning, som alle fornuftige mennesker er enige om. Foreløbig føler fremskridtspartiet imidlertid den største bekymring for den nærmeste tids udvikling, da bogstavelig talt alt, hvad vi har hørt indtil nu, er udgiftskrævende og dermed direkte skadeligt for erhvervslivet.

Lad mig blot nævne en ting, der ikke har været omtalt i dag. Arbejdsløshedsunderstøttelsen er steget fra 1. oktober til 35,40 kr. i timen. Det vil sige, at understøttelsen i de sidste 5 år er steget 25 pct. mere end en gennemsnitsfortjeneste for en specialarbejder. Det vil sige, at de tusinder af hjemmegående arbejdsløse husmødre fra den 1. oktober har fået en lønforhøjelse på 2,20 kr. i timen for at fortsætte med at passe børn og hjem. Alle ved, det er umuligt at få folk i arbejde på disse betingelser. Derfor må man opfinde en masse dyre beskæftigelsesarbejder og tilskud til langtidsledige, subsidier startende med 20 kr. i timen, faldende til 15 og 10. Og for at det ikke skal være løgn, så stiger de fra den 1. januar til 22, 16 og 11 kr.

Man vil gennemføre en efterlønsordning – som man nu har skaffet flertal for, ved at venstre går ind for det – der vil koste erhvervslivet meget. De betaler i dag 135 kr., det stiger til 472 kr. pr. ansat eller en fordyrelse pr. ansat på 337 kr.

Man vil øge u-landshjælpen, egnsudvikling, staten vil købe skibe, men hvem skal betale? Man vil sænke renten, men hvordan? Det får vi ikke at vide. Man vil fordele arbejdet og forbyde overarbejde. Man vil udbygge miljøloven. Der er sikkert ikke mange, der er klar over, at gennem de senere år – et tal vi godt kan holde fast ved – har hver disponibel reallønkrone, man har fået i forhøjelse, kostet 10 kr., så dårligt har man gjort det. Det burde give fagforbundene grund til eftertanke, når de nu kommer med helt urealistiske krav til overenskomsterne.